

ข่าวประชาสัมพันธ์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๔๙-๕๐๐๐ ภายใน ๑-๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๒๕๔-๐๓๑๑

ข่าวจากหนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ ฉบับประจำวันที ๙ เดือนธันวาคม พ.ศ.๒๕๕๕ หน้า ๑๒

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสิ่งพิมพ์ สนใจดูได้ที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

“อ่าน เขียน เรียน คิด” ณ พื้นที่เพาะพันธุ์วรรณกรรมไทย

สถิติบอกว่า “ปัจจุบันเด็กไทยอ่านหนังสือน้อยลง!” นั่นเอง
ค่ายเยาวชนวรรณกรรม ปีที่ 4
โดย ‘มูลนิธิเอสซีจี’ จึงเกิดขึ้น
เพื่อสร้างวัฒนธรรมการ ‘อ่าน เขียน เรียน คิด’
ให้กับเยาวชนคนรุ่นใหม่

● มณีนุช เลี้ยงหวาน : รายงาน

ขณะที่วัยเก๋ยังสร้างคลื่นลูกใหม่ประดับวงการวรรณกรรมพร้อมกับอบรมเชิงปฏิบัติการ “อ่าน เขียน เรียน คิด” กันอย่างมีระบบอีกด้วย โดยโครงการ ปีที่ 4 ได้จัดขึ้น ท่ามกลางบรรยากาศธรรมชาติของขุนเขา ณ อุทยานแห่งชาติ อ่าวปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา ตลอด 3 วัน 2 คืน เมื่อช่วงปลายเดือนที่ผ่านมา

กิจกรรมการเข้าค่ายเริ่มต้นด้วยกิจกรรมเดินทางสู่บ้านนักเขียนต้นแบบสี่ไร่ และศิลปินแห่งชาติ ‘ชาติ กอบจิตติ’ เพื่อรับประทานอาหารกลางวันร่วมกันอย่างเป็นกันเอง และร่วมเสวนาเรื่อง “บริบทของสังคมไทย การเมือง และการมีส่วนร่วมของนักเขียน”

เยาวชนกว่า 40 ชีวิต ที่ได้รับคัดเลือก

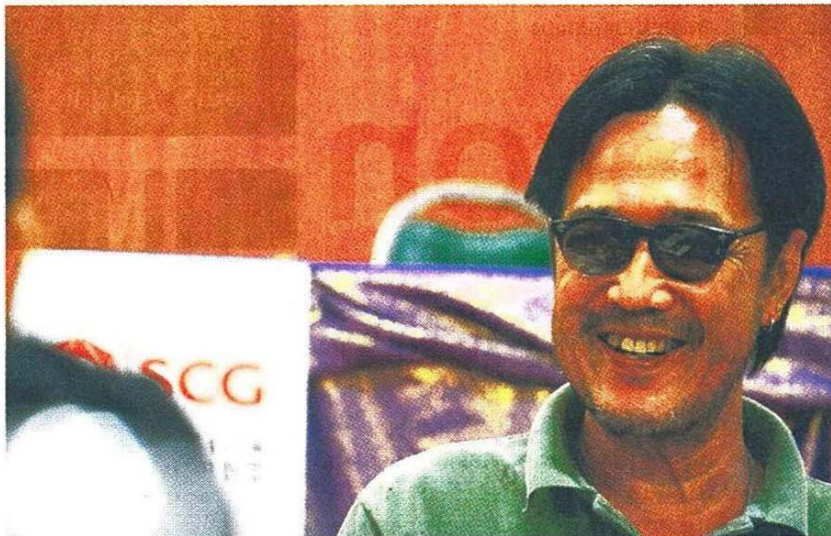
ในโครงการอบรมเชิงปฏิบัติการ “อ่าน เขียน เรียน คิด” เปิดประตูนักอ่าน สู่ถนนนักเขียน ค่ายเยาวชนวรรณกรรมครั้งที่ 4” หลายคนตื่นตื่น และจัดจรัสจัดจ้านตามความสงสัยของตนเองกับวิทยากรนักเขียนในดวงใจ อย่าง เยาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์, สมัยกร แสงกระจ่าง, ชาติ กอบจิตติ, ไพวรินทร์ ขาวงาม, ศักดิ์สิทธิ์ มีสมสืบ, เรวัตร์ พันธุ์พิพัฒน์, บัญชา อ่อนดี และ ชจรฤทธิ์ รักษา

1. อ่าน

ผู้ที่อยู่เบื้องหลังคอยผลักดันประตูนักอ่านให้มีจำนวนเพิ่มมากขึ้น อย่าง **สุรเดช ธงศิลา** ผู้จัดการมูลนิธิเอสซีจี กล่าวว่า ค่ายอ่านเขียนเรียน คิด ต่อยอดมาจากค่าย “ยัง ไทย อาร์ติสต์ อวอร์ด” ซึ่งเป็นการประกวดศิลปะแขนงต่างๆ 6 สาขา หนึ่งในนั้นมีการประกวดการอ่าน ซึ่งการที่จะเป็นนักเขียนได้นั้นไม่มีการเรียนการสอนตรงๆ เด็กที่ยากมี

เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ และ ชมัยกร แสงกระจ่าง

ชาติ กอบจิตติ

ทักษะในด้านงานเขียนก็ต้องฝึกฝนด้วยตนเอง โดยอาจไม่ได้มีความรู้ในหลักการเขียนที่ถูกต้องนัก จึงริเริ่มต่อยอดจากงานเขียนที่มีเยาวชนส่งมาประกวดจากค่าย “ยัง ไทย อาร์ติสต์ อวอร์ด” เพื่อต่อยอดงานเขียน สอนเทคนิคในการสร้างสรรค์งานเขียนให้กับเยาวชน

ผู้จัดการมูลนิธิเอสซีจี กล่าวอีกว่า “ถ้ามีแต่คนเขียน ไม่มีผู้อ่าน สังคมอาจไปไม่รอด การอ่านเป็นพื้นฐานสำคัญ คนที่จะเป็นนักเขียนที่ดีก็ต้องอ่านเยอะ ส่วนคนที่ไม่ได้อ่านมากจะเป็นนักเขียน การอ่านก็ยิ่งจำเป็น เราคิดกันเยอะมากว่าจะทำอย่างไรให้มีนักอ่านเพิ่มมากขึ้น คิดว่าจะทำอย่างไรให้มีวัฒนธรรมการอ่านเกิดขึ้นในเมืองไทย ในปีนี้เป็นปีที่จะมีกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน ในมหาวิทยาลัยนักเรียน ณ ตอนนี้นำกำลังคัดเลือกหนังสือหลากหลายเล่ม ที่ตั้งชื่อประมาณว่า “ใครๆ ก็ต้องอ่าน” ซึ่งเป็น

หนังสือที่หมายรวมไปถึงหนังสือที่ไม่จำเป็นต้องให้ความรู้ เพราะเรามองว่าเบื้องต้นต้องเป็นการ

อ่านที่หลากหลาย เช่น การอ่านเพื่อความบันเทิง อ่านเพื่อความรู้อ่านเพื่อนำไปปฏิบัติเพราะฉะนั้นหนังสือของกลุ่มที่เราช่วยกันคัดสรรจะไม่ได้เน้นในสาขาใดสาขาหนึ่ง”

ด้าน อมรศักดิ์ ศรีสุขกลาง อายุ 19 ปี จากคณะเกษตรศาสตร์ ม.เกษตรศาสตร์ บอกถึงการสร้างวัฒนธรรมการอ่านด้วยตนเองว่า จำเป็นต้องอ่านให้คนรอบข้างเห็นว่าเราอ่านแล้วนำมาใช้ประโยชน์ได้จริง การได้อ่านหนังสือสวดมนต์บ่อยครั้งที่ต้องไปทำบุญกับย่า ทำให้เป็นจุดเริ่มต้นในการรักการอ่าน ณ ตอนนั้นเล่มแรกๆ ที่อ่านตอนประถมศึกษาปีที่ 4 มีอ่านหนังสือพระ โลก หนีมิจริง หยตน์บานใบบัว ของหลวงตามหาบัว

สายลมแสงแดด ของวิลาศ มณีวัต ดอกเสี้ยวแห่งดอยสูง สิ่งทีเลือกอ่านเพราะชอบเข้าห้องสมุดและเห็นหน้าปกหนังสือเหล่านั้นน่าสนใจ

อมรศักดิ์ กล่าวอีกว่า การที่ตนเรียนวิชาเกษตรเขตร้อน ไม่ได้เป็นปัญหาต่อการอ่านหนังสือ หรืองานอดิเรกอย่างงานเขียนเพราะการอ่านกับการเรียนมีความสัมพันธ์กัน เขายกตัวอย่างการเกษตรเป็นการสร้างอาหารให้กับมนุษย์ เพราะคนเราใช้อาหารในการบริโภค นั่นหมายถึงต้องมีการงานที่เลี้ยงปากท้อง และต้องมีการงานที่เลี้ยงชีวิตและจิตวิญญาณอย่างศิลปะร่วมกันด้วย

“ผมมองว่าศิลปะที่ทำได้ง่ายที่สุดนอกจากงานวาดรูป งานประติมากรรมที่ใช้อุปกรณ์เยอะแยะ คืองานเขียนที่ใช้แค่ปากกากับกระดาษ และเขียนสิ่งที่ต้องการจะสื่อออกมาโดยใช้อารมณ์ภายในของเรา เป็นงานศิลปะกลมกล่อมเกลาคติวิญญาณเช่นกัน ผมรู้สึกดีใจที่พบวิทยากรนักเขียนที่ได้รับการยอมรับจากประชาชน ได้เตรียมหนังสือมาหลายชิ้นด้วย และเตรียมรับแนวคิด วิธีการ วิธีคิดในการดำรงชีวิต ที่จะมาปรับใช้กับเราในการสร้างงานเขียน เพราะการอ่านทำให้เราได้ประโยชน์หลายๆ อย่าง ทั้งด้านได้ฝึกคิด ศึกษาในสิ่งที่คนเขียนได้เดินทางไปหาเอง ทำให้เราได้รับอะไรมากมายจากการอ่านหนังสือ” อมรศักดิ์ กล่าว

ส่วน จิदानันท์ เหลืองเพียรสมุท อายุ 20 ปี จากคณะศิลปศาสตร์ ม.ธรรมศาสตร์ บอกถึงหนังสือที่ทำให้เฮอร์การอ่านคือ “หวัชไมยแห่งบารามอล” ขณะนี้แอมมีงานเขียนนิยายแฟนตาซีไตรภาคที่สะท้อนสังคมจากตัวละครที่ใช้เวทย์มนต์ในการทำตนเองสววยขึ้นโดยเปรียบเทียบความอยากสววยขาว ผอม ในหลายๆ สิ่งซึ่งคมผลักดันให้เราทำ สุดท้ายตัวละครตัวนี้สูญเสียความเป็นตัวตนของเขาไป นิยายของจิदानันท์ อยากจะพูดถึงค่านิยมของความงามสะท้อนสังคมในยุคสมัยนี้ที่วัยรุ่นรับสื่อมากมายและเปลี่ยนตัวเองให้ไหลไปตามกระแสสังคมโดยใช้การคิดวิเคราะห์ด้วยตนเอง

จิदानันท์ กล่าวอีกว่า ต่อไปอยากลองใช้ภาษาฝรั่งเศสที่เรียนมาเพื่อพัฒนางานเขียนให้หลากหลาย “เรื่องเขียนคงทั้งไม่ได้ก็คงทำไปเรื่อยๆ ตลอดชีวิต”

2. เขียน

“วัดฤดี” อาจนำมาซึ่งงานเขียนที่สวยงามโดดเด่นในแบบที่ไม่ต้องพยายามโดดเด่นไว้จุดยืน...

“สิ่งแวดล้อม” อาจนำมาซึ่งมุมมอง สะท้อนผู้เขียน **จ๋อดี-สิทธิกร ต๊ะกู๋** อายุ 20 ปี ชนเผ่าปากะญอ อ.อุ้มผาง จ.ตาก กำลังศึกษาที่วิทยาลัยโพธิวิชชาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตองค์กรฯ ในหุบเขาไร้ซึ่งเทคโนโลยี

ทุกรูปแบบ แต่เมื่อเลือกมีวัตถุประสงค์อย่าง
ผู้อื่นไม่ได้เราจึงต้องลงเขา ย้อนมองเขา กลับ
มาสะท้อนตัวเรา

จ้อจี้ บอกพวกเราแทนเสียงหุบเขาว่า
“ผมชอบเขียนบันทึกเป็นไดอารี่ชอบอ่าน
หนังสือตั้งแต่ป.6 แต่หาหนังสืออ่านไม่ได้ใน
ห้องสมุดก็ไม่ค่อยมี ผมได้อ่านหนังสืออย่าง
จริงจังตอนเข้าเรียนโรงเรียนประจำอำเภอ
แต่ก็ถือว่ายังไม่ได้อ่านเยอะเท่าที่ควร พอเข้า
มาเรียนระดับมหาวิทยาลัยก็ได้อ่านมากขึ้น
และได้รู้ว่ามีหนังสืออีกหลากหลายแนวที่เรา
ยังไม่เคยอ่าน อย่างหนังสือแปล นวนิยายดีๆ
อีกมากมาย การที่ได้เข้ามาอบรมในค่ายเป็น
โอกาสที่ดีของผม และไม่เคียดเคียดผ่นเลยว่าจะ
ได้สัมผัสศิลปินที่ผมเจอแต่ในหนังสือวันนี้
ได้เจอตัวจริง ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับ
เพื่อนๆ ที่ๆ น้อยๆ ในค่าย ถือเป็นเรื่องที่ดีมากๆ”

สิทธิกร กล่าวอีกว่า เรื่องราวบนดอยยังมี
เรื่องราวมีวัตถุประสงค์ และวัฒนธรรมอีกเยอะ
เพียงแต่ขาดคนที่เจอออกมาถ่ายทอด ตนคิดว่า
จะเป็นการบอกเสียงให้กับพวกเขา เพราะ
คนชนเผ่ายังขาดทักษะตรงนี้อีกมาก

“สิ่งที่ได้จากค่ายนี้คือ นักเขียนได้สร้าง
แรงบันดาลใจให้กับผม หลังจากนั้นไปชีวิตน่าจะ
มีอะไรที่สร้างสรรค์ขึ้นมาอีกเยอะ ได้ประสบ-
การณ์ใหม่ๆ ได้รู้จักโลกของนักเขียน หนทางที่
จะไปสู่การเป็นนักเขียน ผมจะใช้สิ่งที่ตนเองมี
เพราะคงเขียนเรื่องบนรถเมล์รถไฟไม่ได้
เพราะผมไม่ได้โตมาในที่นี่แบบนั้น ผมอยากให้
เพื่อนๆ ชนเผ่ามาเห็น และได้มีโอกาสเหมือน
ผม หลังจากกลับไปผมจะแนะนำให้เพื่อนๆ
อ่านหนังสือกันเยอะๆ เพราะการอ่านจะเปิด
โลกทัศน์ของเรามากขึ้น มีเพื่อนมากขึ้น และ
ได้รับอะไรจากการอ่านอีกเยอะ” จ้อจี้ กล่าว

ด้าน **ชาติ กอบจิตติ** กล่าวถึงการให้ความรู้
เยาวชนไว้ว่า “บางทีสิ่งที่เราเห็นเป็นอีกทัศนะ
หนึ่งอาจจะไม่ถูกจริตหรือทัศนคติต่อตัวเรา แต่
อยากให้ฟังเอาไว้ว่า นี่เป็นทัศนะหนึ่งแล้วนำ
ไปตรองหรือกรองเอาไว้ มันเหมาะกับเราไหม
แต่เชื่ออย่างว่าพวกเราหวังดีเพราะการมาของ
พวกเราครั้งนี้ มาด้วยใจที่อยากให้อ่าน อยากจะ
ถ่ายทอดประสบการณ์ในสิ่งที่เรารับรู้มา อาจจะ
ถูก อาจจะผิดก็เป็นทัศนะ เราไม่ใช่ศาสดา
ไม่ต้องเชื่อ ฟัง คิด ตรอง และเอาไปปฏิบัติ

แต่สิ่งหนึ่งที่อยากจะบอกให้พวกเราต้อง
เชื่อ จงเชื่อในการให้เพราะวันหนึ่งถ้าพวกเรามี
โอกาสเราเหลือเราพอ เราควรจะให้อื่นบ้าง
จำไว้ว่าการให้ไม่มีพิษมีภัย อย่างน้อยเราให้เขา
เขาจะรับหรือไม่รับเราก็สบายใจ ผ่าทไว้ว่า
วันหนึ่งข้างหน้าถ้าได้ขึ้น มีกำลังมากขึ้น มี

สินทรัพย์มากขึ้น มีความรู้มากขึ้น ต้องให้
และเราจะอยู่กันอย่างสงบสุข เราจะอยู่กัน
อย่างสุขสบาย เพราะเราให้กัน”

3. เรียน

เยาวชนค่ายวรรณกรรมต้องเข้าฐาน
กิจกรรม แบ่งเป็น 3 ฐาน ฐานละ 2 ชั่วโมง
ได้แก่ ฐานนวนิยาย โดยชมัยกร แสงกระจ่าง,
ชาติ กอบจิตติ ฐานเรื่องสั้น โดย อัครศิ-
รธรรมโชติ, ขจรฤทธิ์ รักษา, บัญชา อ่อนดี
ฐานกวี โดย เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์, ไพโรจน์ ทรัพย์
ขาวงาม, ศักดิ์สิทธิ์ มีสมสืบ

โดยในแต่ละฐาน วิทยากรนักเขียนจะ
เล่าประสบการณ์การทำงานเขียน และบอก
ถึงเทคนิควิธีการในการเขียนให้น่าสนใจ เป็น
เทคนิคเฉพาะของเหล่านักเขียน เยาวชนที่
เข้ารับฟังในแต่ละฐานต่างตั้งใจฟังวิทยากร
นักเขียนบรรยายกันอย่างไม่รู้เหนียว ท่ามกลาง
การร่วมเขียนเข้าฐานของแต่ละกลุ่ม กลางหุบเขา
ของปากช่อง ส่งผลให้เยาวชนและวิทยากร
ได้แลกเปลี่ยนวัตถุประสงค์ มุมมอง เสียงหัวเราะ
กันอย่างสนุกสนาน

เด็กอีสานที่ได้มีโอกาสเข้าร่วมโครงการ
อย่าง **ธีรธรรม วงศ์สา** จากคณะศึกษาศาสตร์
ม.มหาสารคาม เล่าถึงประสบการณ์รักการอ่าน
สู่ผลงานการแต่งเพลงของเขาว่า สนใจค่ายนี้
มาก และส่งผลงานเขียนเข้ามาจึงได้ผ่านมา
ร่วมโครงการ เขอยากพบนักเขียนในดวงใจ
ซึ่งบางท่านก็เคยเจอกันมาก่อนแล้ว ชอบรับฟัง
มุมมองของผู้อื่น และเอานำมาใช้ในงานดนตรี
“เพลงก็คือวรรณกรรมชิ้นหนึ่ง” ธีรธรรม
บอกถึงความชอบทางด้านดนตรีที่โยงเกี่ยว
ไปพร้อมกับงานวรรณกรรมที่ชอบ “ถามว่า
รักแค่ไหน...นับเม็ดทรายทั้งทะเลก็รู้” นัมน
ก็ดูเป็นกวีแล้วเขาบอกอย่างนั้น

อ่านต่อหน้า [10]

ต่อจากหน้า [12]

เขาเล่าถึงงานวรรณกรรมที่ชื่นชอบจากครั้งแรกที่เข้าห้องสมุดแล้วไปสะดุดตากับหนังสือ
ปกเขียวนามว่า สามก๊ก หลังจากนั้นเขาก็อ่านงานวรรณกรรมมาโดยตลอด และมาขึ้นชื่องาน
ดนตรีในภายหลัง

“ดนตรีทำให้คนรู้สิ่งที่อยู่ตรงหน้า มันไม่เหมือนหนังสือตัวอักษร ในการแต่งเพลงเป็นอย่างไร
ไม่สำคัญเท่าสื่อสารออกมาให้ได้ มันก็เป็นทักษะความชอบของแต่ละคน” ธีรธรรม กล่าว

ด้าน **เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์** กล่าวถึงเรื่องการอ่านการเขียนไว้อย่างน่าสนใจว่า การอ่านหนังสือ
ทำให้เราอ่านความคิดของคนอื่น การเขียนหนังสือคือการอ่านความคิดของเราเอง ไม่ว่าอ่านว่า
เขียน เป็นการทำงานทางความคิด ซึ่งสำคัญมาก

“คนเราจะมึนอะไรสำคัญมากไปกว่าความคิด เพราะความคิดเป็นตัวกำหนดทุกอย่าง จิตสำนึก
และการกระทำ รสนิยมอะไรทั้งหลาย สูงไปกว่าความคิดก็คือหลักคิด เราต้องจับหลักคิดที่ถูก
ต้องให้ได้เราจึงจะมีชีวิตอย่างสมบูรณ์ เพราะฉะนั้นการอ่านหนังสือเป็นทางผ่านที่ดีที่สุดที่จะไป

สู่ความสมบูรณ์ของปัญญา ต้องอ่านหนังสือ รักการอ่านหนังสือ อย่าอ่านเฉพาะในจอ อ่านในกระดาษ อ่านเป็นเล่ม แล้วจะได้รู้โลกของคนไม่เหงาคือโลกของการอ่านหนังสือ และคุณภาพของการอ่านหนังสือคือการเขียนหนังสือ ผมเคยเขียนกลอนว่า...

ขอบคุณเมื่อทุกมือที่ถือหนังสืออ่าน
ตาทุกคู่ที่เคลื่อนผ่านอ่านหนังสือ
มือของเรากำลังสัมผัสมือ
ตาของเราคือสื่อสัมผัสใจ"

"เวลาเราอยู่ท่ามกลางคนเยอะๆ เราเหงาไหม เราเหงาเมื่อเราไม่รู้จักรักใครเลย เราอยู่ใกล้กันแต่เหมือนไกลกันเหลือเกิน ใกล้ในความจริง แต่ไกลในความรู้สึก แต่การอ่านหนังสือ ตัวละครดีๆ เราไม่ได้ใกล้ชิดเลย ซึ่งไกลมากจากความเป็นจริง แต่เราใกล้กันมากในความรู้สึก ในชีวิตจริงเราคุยอ่านกับนักเขียนไม่เคยใกล้ชิดกันเลยแต่หนังสือทำให้เราใกล้ชิดกันได้ นี่คือคุณสมบัติอีกอย่างของหนังสือ" เนาวรัตน์ กล่าว

4. กิด

เยาวชนร่วมวิจารณ์นวนิยาย “คนตายยาก” ของ **หุ่ยหัว** 1 ใน 10 นวนิยายที่ทรงอิทธิพลที่สุดของจีนในทศวรรษ 1990 ที่ตีแผ่ชีวิตสุดรันทดของชาวจีน โดยมี **ผศ.สกุล บุญยทัต** นักเขียนและนักวิจารณ์ พร้อมด้วย **จรรยาพร ปรปักษ์ประลัย** นักวิจารณ์วรรณกรรม แนะนำเยาวชนในการวิจารณ์ภาพยนตร์ และวรรณกรรมอย่างถูกหลักวิธีคิด

จรรยาพร ปรปักษ์ประลัย กล่าวว่า “เด็กๆ ในค่ายทุกคนมีความคิดที่หลากหลาย กล้าที่จะพูดในมุมมองของตนเอง ไม่กลัวว่าคนอื่นจะว่าอย่างไร ในแง่ของการวิจารณ์ต้องมีความกล้าแสดงความคิดเห็น มีเหตุผลที่จะอธิบาย เด็กๆ มีความเข้าใจที่จะมองจุดเล็กจุดน้อย นำสิ่งเหล่านั้นมาเป็นตัวที่จะคิดในแง่ของการวิจารณ์ว่า สิ่งที่จะนำเสนออยู่ในตัวงาน ทั้งที่เป็นภาพยนตร์ นวนิยาย มันสื่อความหมายอะไร คนที่มีพื้นฐานด้านการอ่าน การชื่นชอบงานศิลปะ จะมีต้นทุนที่จะนำมาเป็นแนวทาง ซึ่งจะเกิดการเปรียบเทียบอัตโนมัติว่าสิ่งไหน งานไหน ดีกว่าอันนี้ ด้อยกว่าอันนั้น และจะอธิบายได้ว่าชอบหรือไม่ชอบอย่างไร”

จรรยาพร กล่าวอีกว่า ในการวิจารณ์คุณจะต้องแสดงความคิดเห็นอย่างไรก็ได้ เพียงแต่เหตุผลมีมากพอที่จะให้ผู้อื่นคล้อยตามหรือไม่ ถ้าเหตุผลนั้นเบาๆ ก็จะเป็นบทวิจารณ์ที่ไม่ดี เพราะมีแต่ความคิดเห็น และบทวิจารณ์ไม่จำเป็นต้องมีทั้งแง่บวกและแง่ลบในงานชิ้นเดียว ขึ้นอยู่กับว่าคุณมีทัศนะอย่างไรต่องานชิ้นนั้น ต้องวิจารณ์อย่างชัดเจน สิ่งที่ยากคือการวิจารณ์ในแง่ลบ ต้องวิจารณ์ให้ชัดเจนทำให้เกิดประโยชน์ต่อผู้อ่านและตัวผู้สร้างงานเองด้วย ให้เขาได้มองเห็นสิ่งที่ยังเป็นข้อบกพร่อง หรือผู้อื่นมองว่าบกพร่อง

“แนะนำการเป็นนักวิจารณ์ที่ดีว่า อันดับแรกต้องมีความกล้า อันดับที่สองต้องมีความเป็นธรรม เราวิจารณ์โดยไม่ทำร้ายผู้อื่น งานวิจารณ์ควรเป็นงานในทางส่งเสริม ในแง่ลบต้องให้แง่คิด เพื่อประโยชน์ในงานต่อไปของเขา การวิจารณ์ผมมองว่ามันเป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ไม่มีคำว่าผิด 100 เปอร์เซ็นต์ มันอยู่ที่มุมมองแง่คิดของแต่ละคน ปัญหาอาจไม่ได้อยู่ที่ความกล้า ไม่กลัววิจารณ์หรือกลัวผลกระทบต่ตัวผู้วิจารณ์ อยู่ที่ว่าคุณวิจารณ์ว่าอะไร คุณมีเหตุผลขนาดไหน ซึ่งตรงนี้เป็นสิ่งที่ต้องฝึก เพราะเรื่องเหตุผลเป็นสิ่งที่สำคัญมากในสังคม ที่จะอยู่กันอย่างมีความสุขร่วมกันได้ ไม่เช่นนั้นจะกลายเป็นการโต้ตอบกันไปมาอย่างไม่มีเหตุผล” จรรยาพร กล่าวทิ้งท้าย

ค่ายนี้ได้ออกย้าคำพูดของใครหลายๆ คนไว้ว่า “**การอ่านเป็นแสงสว่างนำชีวิต**” ทั้งแววตา การตั้งคำถามกับวิทยากรนักเขียนในดวงใจของพวกเขา โดยจดจ่อรอคำตอบ มันเกิดขึ้นจริงกับเยาวชนในค่ายวรรณกรรมแห่งนี้ และนั่นก็เป็นเหมือนแสงสว่างที่ทำให้พวกเขาว่าการอ่าน การเขียน ให้ประโยชน์อย่างไร และสามารถนำไปใช้ในการดำรงอาชีพในอนาคตได้มากน้อยเพียงไร

และสิ่งสำคัญที่สุดก็คือ **‘ค่าย อ่าน เขียน เรียน คิด’** ทำให้เรามีเม็ดเงินสู่แห่งวรรณกรรมของไทยงอกงามเพิ่มขึ้นอย่างแน่นอน ☺

